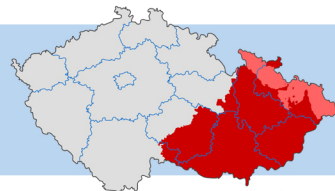

Zemská vlajka Moravy

Požehnána 5. července 2010 | Poměr 2 : 3 | Použití občanské

Mgr. Jan Studeník © 2017
Moravská národní obec, z. s.

Dne 14. srpna 1848 se usnesl moravský zemský sněm, aby se i do budoucna za pravé zemské barvy označovaly barvy zlatá (žlutá) a červená.

ZEMSKÉ BARVY MORAVY

Orel, respektive dravý pták, hrál u starých Moravanů velmi významnou nábožensko-rituální roli. Nejprve personifikoval vládu nebe a sluneční božstvo, později křesťanského Boha. Nákončí velkomoravských opasků nesou vyobrazení obřadu vypouštění dravce „přinášejícího království“ nebo orlice bránící kříž. Podle legend měli šachovanou orlici na svém erbu i praporu již mýtičtí zakladatelé a králové Moravy – Marcomanus, Moravus i Marobud.

Od 13. století byla znakem Moravy bílo-červeně šachovaná orlice na modrém štítu, jejíž vzor byl bájně odvozen z chorvatského erbu. V roce 1462 byla císařem bílá tinktura kostek na žádost Moravanů povýšena na žlutou neboli zlatou.

Žlutá či zlatá představuje slunce. Ohlas solárního kultu nacházíme ještě v 15. století v moravském zemském právu, kde byla zachována starobylá sluneční přísaha, při níž se přísahající postavil proti slunci a pronesl přísaznou formuli. Žluto-červené stuhu či jiné slunné jinotaje velebí lesk stavů i vlasti např. na slunečních hodinách z roku 1728 na staré zemské sněmovně v Brně. Zlatý praporec bohyně Athény na nástroji fresce z roku 1735 tamtéž odkazuje na moravskou barvu získanou udatností.

Modrá barva štítu znázorňuje oblohu. Nutno uvést, že modrá nebyla nikdy součástí oficiálních zemských barev. Zemská vláda na tuto skutečnost během 19. stol. několikrát poukazovala.

Červená barva symbolizuje oheň vlasteneckého zápalu.

Vlajka celosvětově reprezentuje moravskou identitu.

Byly jimi značeny sloupky i zemský majetek.

Hlavním motivem moravské vlajky je žluto-červeně šachovaná orlice na modrém štítu, kterou ve svém znaku mohou Moravané užívat již od roku 1462, a to na základě erbovního privilegia císaře Bedřicha III. Štít s orlicí je vložen do středu vodorovné bikolory, jež se skládá ze žlutého a červeného pruhu stejné šířky. Tyto heraldické barvy, odvozené z tinktur orlice, sloužily k reprezentaci zemských stavů již v období renesance a baroka.

Žluto-červený prapor vyvěšoval moravský zemský sněm při svých zasedáních a jiných slavnostních ceremoniích. Na jaře revolučního roku 1848 sehrál významnou politickou roli při obhajobě zemské autonomie a národního smíru. Verzi praporu se znakem uprostřed zmiňuje spisovatel Josef František Karas ve svém románu „Tonoucí hvězda mořská“ z roku 1925, ve kterém líčí události roku 1848 na malém moravském městě.

ZEMSKÝ ZNAK MORAVY

Illuminace na erbovní listině ze 7. prosince 1462. Moravský zemský archiv v Brně.

V modrém štítu je zlatě a červeně šachovaná, napravo hledící rozkřídlená orlice, se zlatou korunkou na hlavě, se zlatým zobcem, zlatými pařáty a s červeným jazykem. Strážcem štítu je postava anděla.

ZEMSKÁ PEČEŤ MORAVY

Pečeť moravských stavů na listině z 18. století. Moravský zemský archiv v Brně.

První písemná zmínka o moravské zemské pečetě pochází z 18. června 1477. Sněmovní pečeť ze 16. až 19. století nesou vyobrazení anděla držícího zemský znak. Přivěšeny jsou na zlaté a červené šňůře.